

tæt ved Siden af mig (S. A. Hansen), ved Sagens 2den Behandling udfastede, og hvori jeg fandt, at der mulig var en Veie, ad hvilken man kunde enes. Det ærede Medlem har ganske vist idag gjentaget idetmindste i det Væsentlige sin Antydning, men han brugte den til at sige mig personlig forskjellige Behageligheder. Det er rigtigt, at det var ved min Stemme, det bevirkedes, at der i sin Tid ikke blev nedsat en parlamentarisk Kommission, og det er ligeledes rigtigt, at jeg dengang interesserede mig for og kæmpede for, at man ikke hvert eneste Aar, eller ialtsald med meget korte Mellemrum, skulde komme ind paa disse tvivlsomme Forhandlinger om Embeds- og Bestillingsmændene. Dette er ganske rigtigt; men jeg siger, at naar Tiden har forandret sig saaledes, som Enhver, der ikke vil lufte sine Dine, maa erkjende, at den har, idet Forholdene nu ere andre og i en væsentlig Grad forandrede fra, hvad de dengang vare, saa ligger der — hvad enten man nu vil bebrejde mig, at jeg dengang har gjort Feil eller ikke — ikke i denne Bebrejdelse nogen berettiget Grund til at lade være at gjøre, hvad man selv erkjender, at der bør gjøres ligeoverfor de Embedsmænd, som for Tiden ere for slet stillede. Naar man dernæst har søgt at kaste Ansvar over paa mig eller rettere sagt over paa Regjeringen ved at sige, at her laa nu deres Tilbud, saa vil jeg sige: Mine Herrer, der ligger et fra Regjeringen, som er fuldt saa godt, og det staar til Dem, om De ville tage det eller ei, det staar til Dem, om De ville forhandle med Regjeringen og det andet Thing om det ad de Veie, ad hvilke der kan forhandles. Naar man dernæst har sagt, at jeg havde paabaabt mig at vide, hvorledes det vilde gaa i Landsthinget, da tilgive de Herrer, som have sagt det, mig, naar jeg siger, at dette har jeg ikke sagt. Jeg har hverken tænkt paa eller talt om Udentingsbeslutninger eller deslige, men jeg har sagt, at jeg holdt mig overbevist om, at Landsthinget, det samme Landsthing vilde i samme Sag og samme Spørgsmaal stille sig i Aar, som det stillede sig ifjor; dette har jeg sagt men intet Andet. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær), der dog forresten synes at ville gjøre, hvad han formaar for at komme de Folk til Hjælp, om hvilke der her handles, spurgte mig, hvad Mening den var med det Lovforslag, som jeg havde tænkt paa, og navnlig forstod jeg ham ikke rettere, end at han udtalte, at det kom an paa Værdigheden af det, hvorvidt han kunde gaa ind derpaa. Jeg siger: dette afhænger jo af Lovens Indhold; man kan jo give den, hvilken Værdighed man vil, man kan bestemme den til eet eller to Aar, saa falder ialtsald den Indvending bort, som man her har troet at kunne møde med, i ethvert Tilfælde efter den Tids Forløb, hvori Loven er givet Gyldighed. Der ligger altsaa deri ikke paa nogen Maade nogen Berettigelse til at paastaa, at, naar først Thinget var

gaaet ind paa et saadant Forslag, kunde Regjeringen trække Sagen ud, saalænge den vilde, saa var den i Forveien hjulpen. Det staar jo i Thingets Magt at sige: For saa lang Tid give vi Loven; til den Tid skal Revisionen være endt. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) har givet os en Belæring om, hvorledes Landsthingets Stilling skal være. Den er allerede modsagt af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amt 1ste Valgfreds (Scavenius), og jeg skal ogsaa tillade mig at udtale, at det Billede, han gav os, og hvori han næsten satte Landsthinget som et Overhus, stemmer med vor Forsatning. Det stemmer ikke med vor Forsatning men maatte med det ærede Medlems Ønske, derom tør jeg ikke sige Noget; men vor Forsatnings Ord ere i den Henseende saa tydelige og klare, at om dem kan der ikke være Tvivl. Jeg benytter Leiligheden til at sige, at, naar det ærede Medlem har antydet forskjellige Veie, ad hvilke den nuværende Forsatning skulde kunne bruges, blandt Andet ogsaa til at tilintetgjøre Folkets Frihed, saa siger jeg, at jeg for mit Bedkommende ogsaa er fuldkommen overbevist om, at Landsthinget ikke tænker paa noget Saadant, ligesom jeg med samme Overbevisnings Styrke tør sige, at Regjeringen ikke tænker paa at berøve Folket Noget af dens Frihed; men den tænker paa at hævede Forsatningen, at hævede de Garantier, som Forsatningen giver, og navnlig at hævede den Stilling, som Forsatningen giver dette Thing. Det ærede Medlem maa tillade mig at sige, at, naar man med Hensyn til, hvem der har gjort Spørgsmaalet til et politisk, siger, at det er Landsthinget, da vil jeg sige, at det ogsaa var Landsthinget, der havde Noget at tabe ved her at have givet efter lige overfor det ærede Things Fordringer, hvorimod det kun kunde vinde ved at drage flere Spørgsmaal ind til Afgjørelse under Finantsloven end dem, der naturlig høre ind under den. Dette er den egentlige Kjerne i hele Striden. Denne dreier sig som sagt slet ikke om, hvorvidt de Paagjældende skulle have Mere eller Mindre, eller hvem der skal have og hvem ikke; men Spørgsmaalet er om ikke blot at hævede Landsthingets men ogsaa Regjeringens Stilling, og jeg tillader mig at sige, i Anledning af, hvad den ærede Ordfører sagde, at De her forhandlede med Regjeringen som med et Udvalg af Embedsmænd, at dette kan man gjerne sige. Men jeg siger det ærede Medlem, og jeg siger Thinget, at De forhandle med en Regjering, der saalænge den har Kongens Tillid, er en politisk Magt saa god som Deres, fuldkommen saa god som Deres. Dette er Grunden, hvorfor Regjeringen uden Hensyn til, hvad dens Forgænger gjorde, har maattet komme til samme Overbevisning som Landsthinget, at, jo mere man ønsker at respektere den Magt, som Forsatningen har givet Folkethinget, desmere er det nødvendigt ogsaa for Folkethinget selv at værne om, at det ikke ved at